

Dneska nikdo moc nemá, proto každéj kouká, aby něčím byl, aby se vyšvihnul!

RAFAEL: Ale to je dost hrozný, ne? Dělat všechno je kvůli tomu!

PRAŽKA: Jinak to nejde!

RAFAEL (*ubodí knížkou o zem*): Když já, ksakru, chci dělat to, co mě těší! Já se nechci vyšvihnout, mně to takhle docela dobře!

PRAŽKA (*sbírá ze země knížku*): Moje knížka! Proč mlátíš o zem s mojí knížkou?!

RAFAEL: Takovej škvár.

PRAŽKA: Házet s knížkou, to je barbarství, rozumíš? *Vejdou předseda s tajemníkem.*

PŘESEDÁ: Dobrý odpoledne, jsme tady.

PRAŽKA: Čekám vás, pánové – ale jdete do hrozného nepořádku, to mi musíte prominout.

TAJEMNÍK: Jako při stěhování.

PRAŽKA: Řeknu vám, až se hrozím, kam to všechno složí, mám dvě místnosti –

PŘESEDÁ (*rozblédne se po místnosti*): No, to bych probral, milostpani, bejt vámi.

TAJEMNÍK: Jestli je to možné, rád bych to viděl ještě za světla –

PRAŽKA: Jistě, Rafael vás provede – vem si baterku, Rafe! (*K předsedovi*) Jak jsem vám psala, pane starosto, vážné zájemce mám, ovšem (*obrací se k tajemníkovi*) nikomu jsem napevno neslíbila, máte přece přednostní právo, to musí každý uznat – *Rafael stane vedle ní s velkou baterkou v ruce.*

Tma.

4

Na zadním prospektu je vesnice z jiného pobledu. Bubny duní, maškary se volně rozestoupí po jevišti, z pozadí přichází Jindřich se svěšenou hlavou, na krku koňský chomout, jde pomalu.

HUSAR (*s výčitkou*): Jindřichu, Jindřichu!

MAŠKARY (*tiše*): Aby neutek!

HUSAR: Jako sedlák. Taky už kouká k zemi a nic jiného nevidí.

MAŠKARY (*obstoupí Jindřicha ze všech stran*): Sehni se, ať může vítr foukat! Povyskoč, poroste tráva! Zavři oči, nebo nevyjdou hvězdy!

Jindřich se zastaví, zvedne hlavu.

HUSAR: Stromy jsou žíhaný a nebe je červený. Jablíčka zrajou pod zemí. V povětří lítají žáby. Vrabci zobají pod vodou. Kozy běhají pozpátku a listí shazuje vrby a olše. To se ti nelíbí?

JINDŘICH (*se usměje*): To se mi líbí.

HUSAR: Vloni jsi chodil s námi, měl jsi oči navrch hlavy.

MAŠKARY: Letos má taky ránu.

JINDŘICH: To je náš parádní chomout. (*Poskočí, rolnička na chomoutu zacinká*)

HUSAR: To je zvláštní mít na krku chomout, když nejsi kůň. Nebo jsi kůň?

JINDŘICH (*zavrtí v údivu hlavou*): Vy jste!

HUSAR: Tady máš stáj. (*Přikutáří nízký špalek a vlačí Jindřicha na něj*) Třeba jsi ušlej. Kde jsi chodil?

JINDŘICH (*se ořese*): Radši nemluvit.
HUSAR (*podává mu podkovu*): Vaše kobyla ji ztratila.
Nosím ji v kapse od samého rána.
JINDŘICH (*vezme podkovu, drží ji neovímaně v ruce*):
Aspoň malý křovičko kdyby tu rostlo.
HUSAR: My ti půjčíme masku. (*Podává mu škrabošku*
na hůlce, je to tragická maska) Tu si můžeš podržet
před sebou.
JINDŘICH (*schová se za škrabošku*): Je trochu veselá.
HUSAR: Má hubu od ucha k uchu.
Jindřich se rozvzlyká.
MAŠKARY: Pláče!
HUSAR: Nebreč, nebreč, máš hezký boty.
JINDŘICH (*se uklidní*): Já jsem byl na jatkách. S našimi
kobylou. Už byla stará. Už se dívala jenom na jedno
oko, ani nechtěla táhnout. Sedum let neměla hřibátko.
Už jí vzali i vojenskou knížku. Tak jsem jí podal kus
cukru, dal jsem jí parádní chomout, a šla jako na
vlastní svatbu, teprve do města jsem ji musel táhnout.
(*Podívá se na podkovu v ruce, jako by ji teprve uviděla*)
A já pořád, kde mohla ztratit tu podkovu!
HUSAR (*podívá se po ostatních*): Nám chybí blázen.
Nechceš ho pro nás udělat?
JINDŘICH: To já nemůžu, blázna. Nevěděl bych, co
s rukama.
HUSAR: Ruce ti můžou být ukradený.
JINDŘICH: Kdo by mě zastal? Škoda těch rukou.
HUSAR: Běž domů, pověs chomout na hřebík a vem si
jen trochu mouky. Uděláme ti tváře.
JINDŘICH: Co by tomu řek táta?
HUSAR: Nic se nedoví.
JINDŘICH: A když se zeptá, kam jdu? Co mu řeknu?
HUSAR: Že jdeš tam, kam čtyři jednoho nesou.
JINDŘICH: Takovou koninu?
HUSAR: Teď jsme tu měli tvou sestru.
JINDŘICH: Kam šla, Marie?

HUSAR: Pro šaty k švadleně. Byla hodnější, než ty.
Všecky nás pozvala.
JINDŘICH (*se zvedne*): Ach jo.
HUSAR: Uděláme ti živýho koně, aby tě dovez. Krásnýho
koně, kterej řehtá, stává se na zadní a tancuje
podle trumpety a bubnu.
JINDŘICH (*zvedne ze země šavli*): Dej mi k němu tu
šavli.
HUSAR (*vytrhne mu šavli*): Ani za celý svět!
Zamává šavlí, ozvou se bubny, trubka zavřískne, vyběhne kůň, stává se na zadní, vyhazuje, pak dokluše k Jindřichovi, sebne se, ten usedne obkročmo, kůň se dá do cvalu, Jindřich se směje, ruce nahoře.
Už jsi zas na koni! Kam se hrabal ten tvůj!
JINDŘICH: Škoda, že nemám tu šavli!
HUSAR: Počkáme na tebe, leť!
Kůň odnese Jindřicha.
HUSAR (*se napřímí*): To bysme měli.

Tma.

U švadleny. V místnosti je šicí stroj a krejčovská panna. Věra sedí na stoličce, v klíně má šití. O krejčovskou pannu je opřený obraz, který si přinesla. Občas k němu zvedne hlavu od šití. Ze dveří do sousední místnosti, kde je holírna, vešel Smrták, staví vodu na vařič. Zvenku sem dolebně dunění bubní a rámus maškarního průvodu.

SMRTÁK: Všecky je vymustruju a sám tvrdnu domal. To dřív nebylo. To se v poledne zavřelo a – (došel k obrazu) – a sakra.

VĚRA: Proč ty si už nedáš pokoj, není ti dvacet.

SMRTÁK (u obrazu): To ti dala věc!

Věra se po něm podívá.

Že ona akorát ví, komu to vrazit!

VĚRA: Proč jsi tahal včera tu rakev z půdy? Něco tě zase popadlo, vid'?

SMRTÁK: Já mám nápady, jen to nech bejt! (Dotknul se rukou obrazu, hvízdne, podívá se na Věru) Ručně malovaný! (Zamyslí se) Na jaře koupím andulky, dám si je vedle.

VĚRA: Holírna ti už neříká paně. Musel bys žádat o svolení na obci.

SMRTÁK: Myslíš? Třeba by mi je odhlasovali, ty andulky. Já bych je živil sám. (U obrazu) Seženu ti na to kupce, co říkáš?

Věra balí obraz do papíru.

Vyrazila bys dobrý tři stovky. A bez práce! – Jak myslíš, ale tři stovky mít a nemít –

Nablízku zavřískne trubka, vejde Marie, je udýchaná.

MARIE: Dobrý odpoledne!

SMRTÁK: A jejej! Rukulíbám!

MARIE: Je tam hotový peklo, přilepily se na mě maškary –

VĚRA (sedá ke stroji): Ztovna se na tom pracuje.

SMRTÁK: To zase budeme jako růžička!

VĚRA: Kdo?

SMRTÁK: My ne, to dá rozum! Ty se tak blbě ptáš.

MARIE: Nemohli sehnat orchestr. Budou hrát samý kluci.

SMRTÁK: Ty to natřesou. (Vzdychne) Kohopak dneska oblažíte? Já bych si sám dal říct, kdyby to se mnou nebylo tak beznadějný.

VĚRA: To jsi zase jednou řek pravdu.

SMRTÁK: Šij si, šij! To je zvláštní, jak jsou některý lidi na legraci levý, levý – vid'te, Mařenko? (K Věře) Mám nocležníka.

VĚRA: Zase?

SMRTÁK: Z tý party, co montovala rozhlas.

VĚRA: A kde bude spát?

SMRTÁK: Vedle. Má daleko domu. Slušnej kluk. Samý prachy. Povádal, že by moh do měsíce mít auto –

VĚRA: Proč jsou pak předpisy? V holírně se kouří, rozvalujou se na lůžku první pomoci –

SMRTÁK: Tam se rozvaluje i předseda, ten by si jinam nesed.

VĚRA: To není holírna, to je hulírna!

MARIE (ke Smrtákovi): A nezlobte ji.

SMRTÁK: Můžu já za to, že nemají místnost? Moc se mu tady líbí, tomu mládenci. (Dívá se na šaty) Teda, Mařenko, klobouk dolů. V těchhle šatech byste se mohla vdávat.

MARIE: Vid'te?

SMRŤÁK: Já říkám jedno: podej štěstí ruku, dokud po tobě natahuje –
MARIE: Vy dáváte pořád někoho dohromady a na se jste nepamatoval.
SMRŤÁK: Kdo chce druhého namočit, musí bejt suchý. Nejlepší máte hodnýho muže, protože pro vás je, Mařenko, nějakýho raubíře škoda.
MARIE (*vesele*): Že je ho pro mne škoda?
VĚRA: Ten už neví, co mluví.
SMRŤÁK (*nepochopí*): Hodnýho a šikovnýho, a ten bude nosit na rukou.
VĚRA: Ona si sama poradí, až jí přijde ten pravej.
SMRŤÁK: On to taky nemusí bejt on!
MARIE: A stejně to máte u mne rozlitý.
SMRŤÁK (*zarazí se*): Jak to? Já nevím o ničem.
MARIE: Dneska mě taky necháte vyvést?
SMRŤÁK: Mařenko, za to posvícení já nemůžu. Když mi tu někdo začne s takovou divočinou, tak to za trhnu každému, ať je to Rafael nebo Gabriel, my nejsme zvědaví na ty jeho psí kusy!
VĚRA: Už se ti z tý vody kouří.
SMRŤÁK (*vypne vaříč*): Ten můj noležník. někde v musel vidět nebo co. To jsem nezažil tak poblázněnýho člověka! Řek bych, že tady zůstal jen kvůli vám!
MARIE: To nemusel.
SMRŤÁK: Nebuďte taková.
MARIE: Já jsem.
SMRŤÁK: Konečně, nic se neděje, nic se neděje. Kam by taky dal oči!
MARIE: To jsem ráda.
SMRŤÁK: Ach jo. Nic ve zlým. (*Bere brnec z plotny Marie mu otevře dveře do vedlejší místnosti*) Děkuju vám, Mařenko! (*Odejde*)
MARIE (*dojde k Věře, která sedí u stroje, obejmě v ramenou*): Paní Věro!
VĚRA: No – ať tam nestrčím prst! (*Přestane šít*)

MARIE: Vy jste smutná, nebuďte smutná.
VĚRA: Těšíte se na večír?
MARIE: Nevím. Těším se. Já nevím. Já mám dneska bláznivej den.
Věra jde ke krejčovské panně, navléká na ni šaty.
Jenže to většinou špatně skončí, když mám takovej den.
VĚRA: Začíná vám to nejhezčí.
MARIE: Když já jsem taková na nic dobrá.
VĚRA: Vy zrovna! Když se o někom řekne: kluk jako panna, tak vy jste něco takovýho.
MARIE: Jenže obráceně.
VĚRA: Na vás by se muselo teprve něco vymyslet.
MARIE (*dotkne se šatů skoro ostýchavě*): Jsou krásný. Ale měla jste vidět, jak se tatínek zlobil.
VĚRA: Proč? Z jeho kapsy to nešlo.
MARIE: On to nemá rád, když se dělá něco za jeho zády.
Smrťák vyjde z vedlejší místnosti, stavi brnec na vaříč.
VĚRA: Co tam děláš s tou vodou?
SMRŤÁK: Myje se, no. Ten mládenec, Mařenko, hotovej atlet, ale jen se omočí, voda je černá. Celej den po sloupech, to se nabere špíny!
Marie sedí na stoličce s blavou ve dlaních.
Nechcete učesat? Ukažte, já vás přecísnu. Co tatínek? Sednem si večír k jednomu stolu.
MARIE: On nepůjde.
SMRŤÁK: To by bylo prvně za celý léta, co já vím!
MARIE: Nechce. Paní Věro, že se pro mne stavíte?
SMRŤÁK: To jste si našla garde! Mně se na tatínkovi líbí, že má hrdost. Dneska se každěj ohne, ale on si, pane, stojí jako skála! Klobouk dolů, když tohle někdo umí!
VĚRA: To se ty nemůžeš naučit.
SMRŤÁK: Kvůli holírně si ještě nikdo nelámal vaz, to není povinnost k půdě! Jo, mít kousek země, kousíček

zeměkoule – tady mě chytanou hned, ale hoňte někdo po polí! Tam jsem jednou svůj pán a basta, žádá „mastičku, vazelínku, březovou vodičku!“ a ještě po každým zamést a dělat oči pro pár mizernejch šetřáků! Mařenko, teď jste na fotografii, úplně dokonale! – Nák jste posmutněla. Co to?

VĚRA: Budeme zkoušet.

SMRTÁK (*vypne vařič*): Přijďte vedle, když se budete nudit, máte hned jinou společnost. (*Odejde*)

VĚRA: Někdy mi nejde na rozum, že jsme bratr a sestra.

MARIE: Je s ním veselo.

VĚRA: No, já si teď i k muzice zajdu – to vy jste mi vytáhla – a divadlo hraju –

MARIE: Ale pořád jen vážný role.

VĚRA: Já nemám hlas ani postavu. Já, když jsem hrála tu kněžnu v Lucerně, tak jsem si musela – vy se budete smát – musela jsem si dát na prsa vdolky, bratři mi to poručil, taková jsem – to vám žádná herečka neudělá! Vy byste si měla s námi zahrát.

MARIE: Na to já nejsem.

VĚRA: Já jsem taková, Mařenko, že kdyby na mě někdo ukázal: vy jste ukradla padesátikorunu, je po komedii, začnu se červenat a budu tak popletená, že si každéj pomyslí, že jsem ji opravdu vzala –

MARIE: To je vám podobný.

VĚRA: Kolikrát něco vyvedu, myslím to dobře, a vyjde to třeba docela jinak. Ještě vám přinesu smůlu. Já už jsem taková. Nosím smůlu.

MARIE: Mně je u vás dobře.

VĚRA: Tak přijďte častějc, já stejně ponocuju, uvaříme si čaj, pustíme rádio –

MARIE: Tatínek hubuje, když se toulám. On je zvyklej, že nás má pořád okolo sebe. To i maminku, když byla naživu – jak se někde chvílinku zdržela, už se zlobil,

on bez ní nedal ránu. Proto maminka pořád chodila rychle, pořád pospíchala.

VĚRA: Byla jsem prve u milostpaní, prej má u vás nějaký vajíčka.

MARIE: To já nevím. Když mi bylo devět, milostpaní mě vzala na dva dny do Prahy a na to nemůžu zapomenout. Jeli jsme po Vltavě na lodi a Rafael mi chtěl chytit vlnu a skoro by přepad, kdybych u něho nestála!

VĚRA: Ten už se toho naprováděl! Chudák milostpaní aby měla nervy ze železa.

MARIE: On to s ní taky nemá lehký. Představte si, vloni v létě tady byl s kamarádem, koupali se u rybníka a celý se zešlehal kopřivama – já bych umřela! Prej založili klub sadistů, není blázen?

VĚRA: Jeho matka byla taková výstřední, samý pohoršení dělala.

MARIE: On hezky tancuje. To může mít po ní, nemůže? O posvícení říkal, že nechá školy, a že půjde někam dělat.

VĚRA: To by ho milostpaní hnala!

MARIE: Říkal, že nechce na ní bejt závislej. To já docela chápu. Já bych šla taky, a hned.

VĚRA: Mařenko –

MARIE: Já vím. Vy ho nemáte ráda. (*Jde ke krejčovské panně*)

VĚRA: Byla bych první, kdo vám to rozmlouval?

MARIE: Vždyť o nic nejde.

VĚRA: Člověk má hledat sobě rovnýho, aby to k něčemu bylo.

MARIE (*žády k ní*): Vy jste ho našla? – A měla jste v šestnácti chlapce.

VĚRA: To jsou takový povídačky.

MARIE: A sebrali ho kvůli vám Němci. (*Otočí se k Věře*) Mladýho cihláře.

VĚRA: Kdo vám to řek?

MARIE: To se přece ví. A vždyť je to jedno. To je každého věc. (*Otočí se ke krejčovské panně, opře o ni hlavu*) To vím taky, že se mu nemůžu rovnat. Nic nedovedu. Nic nejsem.

VĚRA (*přijde k ní, vezme ji kolem ramen*): Mařenko, Marie se odtáhne.

To jsem dělala v hófu. Správcoval tam Němec, von Hartwich. V jedenačtyřicátým sem najednou přijel mladěj, jeho syn, kurýroval se po nějakým zranění z fronty, žádněj hrdlořez to nebyl, na to bych přísahala. Párkrát se se mnou zastavil, někdy mě svez kočárem do města – jezdila jsem pro nákupy – ale tady ho stejně nenáviděli, to víte. Jenže to už za mnou chodil ten cihlářů, a snad žárlil nebo co, sehnal partu a mladýho Hartwicha přepadli u Černýho lesa, kočí z hófu ho tam našel polomrtvýho, jenže starej to nenechal. On ten cihlářů něco řek v hospodě a do tejdenka ho sebrali, ani se neví, kde skončil. Mě nasadili do Rajchu, ale to bylo skoro lepší, lidi by mě tu uštípali, dávali mi to za vinu. A pak, to zklamání, Mařenko, v pětáčtyřicátým, vracela jsem se ošklivá, celá oteklá z hládu – a vlastní matka mě poslala pryč, čtyři roky jsem byla u Třeboně, až do její smrti –

MARIE: Proč?

VĚRA: Měla strach, že jí pokazím živnost.

MARIE: Ale jedno mi řekněte, líbil se vám ten Němec?

VĚRA (*snímá šaty z panny*): Cože? – Líbil. – To bych lhala, kdybych řekla, že ne.

MARIE: Vidíte, vidíte.

VĚRA (*zvedne šaty*): Můžem je zkusit, Mařenko.

Tma.

6

Na zadním prospektu je cibielna s vysokým kominem. Bubny duní. Král, s rukama za zády obbliži svoje pole. Z portálu vycházejí maškary, v jejich čele Husar. Král stojí zády k nim. Husar dá ruce k ústům, napodobí amplión.

HUSAR (*nadneseně*): Rolník František Král! Nechtě se dostaví! Ihned!

Král zvedne pátravě blavu. Maškary vypísknou smíchy.

KRÁL (*se otočí*): Co tu děláte?

MAŠKARY: Chceme si nadejít.

KRÁL: Přes moje pole?

MAŠKARY: Přes vaše pole.

KRÁL: Kam jdete?

MAŠKARY: Do Černýho lesa. Neseme tam zlý děti.

KRÁL: Zlý děti?

MAŠKARY: Jo, hodíme je vlkům!

KRÁL: Nejsou tam žádný, mám louku u Černýho lesa.

HUSAR: Jak tam můžou nebejt, když vyjou?

KRÁL (*zaposlouchá se*): Na mou duši. Ale to jsou cihlářovi psi, jeho dva vlčáci. Dostali z něčeho strach.

MAŠKARY: Z nás, pane Král.

KRÁL: Tak je neplašte, vy dobytku.

MAŠKARY: Proto si chceme nadejít.

KRÁL: Přes moje pole?

HUSAR: Nám se líbí to vaše. Kamení máte vybraný, pejtr na něm neroste. Po takovým by se šlo jedna radost!

KRÁL: To se samo neudělalo.
HUSAR: To vy a vaše děti, my víme! Sem by mohly jít jířiny nebo konvalinky.
KRÁL: Sem pudou brambory.
MAŠKARY: Tak si můžeme nadejít?
KRÁL: Ani šlápnout! Všude jinde si můžete nadejít, patří vám všechno.
HUSAR: Nám patří jenom bubínek a trubka. To je náš majetek, naše pejcha!
Ozvou se bubny a trubka, velmi honosně.
Jenže to je všeho všudy jen půlka. Někdo to musí slyšet. My si jdeme pro vaše uši.
KRÁL: Pro moje uši?
HUSAR: A pro vaše oči.
KRÁL: Pro moje oči?
HUSAR: A pro vaši duši.
KRÁL: Co máte na můj duši?
MAŠKARY: Chceme z ní něco mít!
KRÁL: To věřím! Ale já se budu dělit jen se svými dětma: třeba slyším, třeba se koukám, ty leží na mým srdci, do nich si usteluju, do nich se obrátím, oni budou žít z mé duše –
Zprava přichází ciblář.
CIHLÁŘ (*voleá*): Františku, Františku Králů!
Trubka se pokusí o fanfáru, Husar se klaní.
HUSAR: Cihláři, cihláři, máš něco na tváři.
CIHLÁŘ (*se zastaví, sáhne si na tvář, rozesměje se*):
A můj děti zlatý, kdo vás tak zřídil? Ty nosy šejdrem, ty huby nakřivo!
HUSAR: Vypadli jsme ti z oka.
CIHLÁŘ: To vás lituju! Františku, snad ty nechodíš s nima?
KRÁL: A to ani ne.
CIHLÁŘ (*k maškaram*): Měli byste ho povyrazit.
HUSAR: Ten by nepustil ke slovu ani skřivánka.
KRÁL: Jakýho skřivánka? Je zima na skřivánka.

HUSAR: Tak jen zatajte dech!
Všichni se zaposlouchají.
HUSAR: To je ten, co se nebojí zmrznout.
CIHLÁŘ (*dívá se k nebi*): A chudinka! Něakej mrňavej, není?
HUSAR: To dělá dálka, ta nás každého schlamstne.
KRÁL: Já nejsem prorok, ale tohle mu přijde draho.
CIHLÁŘ (*voleá*): Jdi dolů, hloupej, tam zmrzneš!
HUSAR: Spadnul na vaše pole. Můžeme si ho zvednout? Třeba bysme ho zadejchali?
KRÁL (*vyjde*): Mně nepovésíte bulíky na nos. Žádněj skřivánek nezpíval, žádný vlci tu nejsou, někdo vás, holoto, naved.
HUSAR: Vy máte pole a my máme roupy. S vámi to pole vorá a s námi ty roupy šijou. Tak se, jasnosti, nemračte. Máme hubu od ucha k uchu. To je náš chlebiček.
CIHLÁŘ (*dívá se po maškarách*): Která z vás je má Anežka?
Všechny na sebe upozorňují, ciblář rozhodí bezradně rukama.
Ať vám dá koblížky!
Maškary radostně zablaholí a brnou se do pozadí.
Františku, snad nejdeš za mnou?
KRÁL: Už jo.
CIHLÁŘ: Čekali jsme tě na schůzi –
KRÁL: Nemoh jsem.
CIHLÁŘ: My bysme ti hlavu neutrhli –
KRÁL: To vím.
CIHLÁŘ (*sáhne si na bradu*): Ne a ne se vypravit k holičovi, už je to se mnou hrozný!
KRÁL (*sáhne pro náprsní tašku a podává ciblářovi peníze*): Tady jsou.
CIHLÁŘ: Nepotřebuju. (*Tukne si na kapsu*) Dneska jsem vyfasoval, za blbý cihly. Mám dost.
KRÁL: Nejsem na tom tak zle, abych neoblíknul své děti!

CIHLÁŘ: Proto můžou mít něco ode mne, nemůžou?

Král mu vnutí peníze.

Co je s tebou?

KRÁL (*narovná se*): Jsme vyrovnaný. (*Odechází*)

CIHLÁŘ (*drží peníze v ruce a dívá se za ním*): Aby tě hrom!

V pozadí se znovu objeví maškary, jedna z nich dojde až k ciblářovi a sejme masku. Ciblář se na ni podívá.

Tak ty jsi Anežka.

Z pozadí je slyšet vytí psů a smích maškar.

ANEŽKA: Pročs to od něho bral?

CIHLÁŘ: Vnutil mi je –

ANEŽKA: Když něco dám, tak to neberu zpátky!

CIHLÁŘ: Nech si takový řeči.

ANEŽKA: Hanba by mě třískala.

CIHLÁŘ: Tak s ním mluv, mluv s ním! Běž za ním, na!

ANEŽKA: Nestydo!

CIHLÁŘ: Kdo mě naved, abych jí dal na ty šaty?

ANEŽKA: Tebe nic takovýho nenapadne, to se ví!

CIHLÁŘ: Hergot –!

ANEŽKA: Neklejl! Radši se postarej o ty své psy, vyjou jako zjednaný.

CIHLÁŘ: Od toho jsou psi, aby vyli.

ANEŽKA: Přivede do baráku takový nestvůry, stačil by jeden!

CIHLÁŘ: Snad je nebudu třhat, když jsou na sebe zvyklý?

ANEŽKA: Každý se diví, že ti to trpím. Vyber si: buď já nebo ty psi! (*Nasazuje si masku*)

CIHLÁŘ: Jak to můžeš tak říct? Ženská, no! To je zvláštní, jak jste na tohle tvrdý! (*Jde do pozadí*)

HUSAR (*volá za ciblářem*): Přilož do pece, ať jsou nějaký mraky.

Maškary se smějí, bubny duní.

Tma.

Obecní holírna. V místnosti je jedno holičské křeslo a otáčivá židlička. Vlevo pohovka, přeborná igelitem (místnost slouží také jako provizorní stanice první pomoci), za lůžkem je plenta, proti křeslu zrcadlo, které kříví obličej, a stolec s holičskými potřebami. Petr se utírá do ručníku, stranou stojí Smrták a pozoruje ho. Jindřich je u dveří, v rukou má lepenkovou krabici a pytlík mouky.

SMRTÁK (*k Petrovi*): Hele, mám ideu: když montuješ rozhlas, to by ses mi moh podívat na rádio, nák mi to blbne.

PETR: To můžu. (*Ručník si dá přes ramena, zapálí si cigaretu*)

SMRTÁK (*zajde za plentu a přinese rádio. Když jde kolem Petra, ukáže na Jindřicha*): Její brácha, kdyby tě zajímalo.

PETR: Fakt? (*Všimne si víc Jindřicha*)

SMRTÁK (*staví rádio na židličku, ztiší hlas*): Cvok, ale dobrej. (*Podá Petrovi popelník, jde k Jindřichovi*) Už byla po tobě sháňka.

JINDŘICH: Já jsem byl na jatkách s kobyrou.

SMRTÁK: S tou podsední? Má to za sebou, chudák. A cejtla to, ty jatka?

JINDŘICH: Do města nechtěla, to jsem ji musel strkat.

SMRTÁK: No, a to je ono, cejtla jatka!

Petr si bere z brašny nářadí a klekne si k rádiu.